

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαίδευσης.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνον δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 50,
ἐξήμην 25 καὶ τρίμηνον 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἐξήμην 2
καὶ τρίμηνον 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἔλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην Οἰουλάτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

Ὅδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β' — Τόμος 39ος

Ἀθήναι 2 Ἰουλίου 1932

Ἔτος 54ον. — Ἀριθ. 31

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Αὐτὸ ποῦ τὸν εἶχε κάνει νὰ τρο-
μάξῃ δὲν ἦταν τὸ μοσχαράκι ἀλλὰ
τὸ ἀγνωστὸ καὶ φοβερὸ «κάτι» ποῦ
τὸν ἔκανε νὰ βάζῃ χίλια δυὸ μὲ τὸν
νοῦ του, καὶ ἐποιοδήποτε ἄλλο ἀγόρι
καὶ στὴν παλιὰ ἐκείνη καὶ προλη-
πτικὴ ἐποχῇ, μὰ καὶ σήμερα ἀκόμη,
τὸ ἴδιον θὰ ἔκανε στὴ θέσῃ του καὶ
τὸ ἴδιο θὰ φοβόταν.

Ὁ Ἐδουάρδος ἔχει μόνον χαϊρό-
ταν ποῦ τὸ ἀγνωστὸ ἔχεινο φόβητρό
του δὲν ἦταν πὰρὰ ἓνα μοσχαράκι,
ἀλλὰ ἀπεναντίας ἦταν ἐνθουσιασμέ-
νος γιὰ τὴν συντροφιά τοῦ μοσχα-
ριοῦ. Ἐνοιώθε πρὶν τόσο ἐρημο κι'
ἐγκαταλειμμένον τὸν ἑαυτὸ του, ποῦ κι'
ἡ παρουσία ἀκόμη ἐνδὲς ταπεινοῦ
ζώου ἦταν γι' αὐτὸν εὐπρόσδεκτη.
Ἐπειτα, οἱ ἄνθρωποι τοῦ εἶχαν φερ-
θεῖ τόσο σκληρὰ, τὸν εἶχαν κακομε-
ταχειριστεῖ τόσο ἀγρία, ποῦ ἐνοιώθε
ἀνακούφιση νὰ βρισκεται μαζὶ μὲ ἓνα
ἀκακὸ καὶ ἡμερο πλάσμα κι' ἄς τοῦ-
λειπαν ἄλλα, ἀνώτερα χαρίσματα.
Γι' αὐτὸ ἀποφάσισε νὰ βάλῃ κατὰ
μέρος ὄλους τοὺς κοινωνικοὺς φραγ-
μοὺς καὶ νὰ πιάσῃ φίλια μὲ τὸ μο-
σχαράκι, ξεχνώντας πῶς ἦταν ὁ βα-
σιλιάς τῆς Ἀγγλίας.

Ἐκεῖ ποῦ χάζευε τὴν μαλλιάρη
ζεστή τοῦ ράχῃ, γιὰ τὸ μοσχαράκι
ἦταν ξαπλωμένον λίγο πέρα πέρα, τοῦ
ἤθεε στὸ νοῦ του πῶς ὁ σύντροφός
του μπορούσε νὰ τοῦ φανῇ καὶ χρη-
σιμὸς.

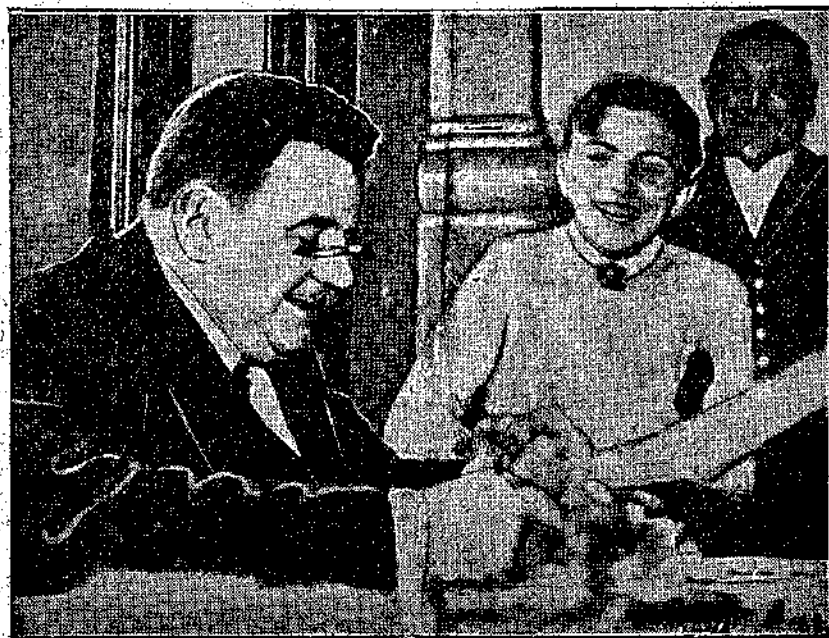
Δίχως νὰ χάσῃ καιρὸ σήκωσε τὰ
στρωσιδία του καὶ τὰστρωσε δίπλα
στὸ μοσχαράκι. Ὑστερα ξαπλώθηκε
κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος κοντὰ τοῦ καὶ σκέ-
πασε μὲ τὰ τσοῦλια του τὴν ράχῃ
τοῦ καὶ τὴν ράχῃ τοῦ καινούργιοῦ
φίλου του. Σὲ λίγο ἐνοιώθε τὸν ἑαυ-

τὸ του τόσο βολεμμένον, καὶ ζεστόν,
δσο κι' ὅταν βρισκόταν στὸ πουπου-
λένιο τοῦ κρεβάτι στὸ παλάτι τοῦ
Ὁδεστημόντερ.

Στὸ μυαλὸ του ἤρθαν πάλι πιά εὐ-
χάριστες σκέψεις καὶ ἡ ζωὴ ἀρχισε
νὰ παίρνῃ τὴ χαρούμενη ὄψῃ τῆς.
Βρισκόταν ἐλεύθερος, μακριὰ ἀπὸ τὸν
κακὸ ἄγριο ποῦ ἤθελε νὰ τοῦ κἀνῃ τὸν
πατέρα. Βρισκόταν μακριὰ ἀπ' τοὺς
ἀγροίκους κι' ἀναίσθητους ἀλλήτες.
Δὲν κρύωνε πιά, εἶχε βρεῖ ἓνα ἀσυ-
λο, ἦταν εὐτυχισμένον. Ἐξω φουσοῦ-

σε ὁ ἀνεμὸς. Ποῦ καὶ ποῦ ἐρχόταν
ἓνα μπουρίνι, ποῦ ἔκανε τὸν παλιὸ
ἀχυρῶνα νὰ τραντάξεται ὀλόκληρος·
ποῦ καὶ ποῦ λιγότευε στὴν ὁρμὴ
τοῦ καὶ βογγούσε παραπονεμμένα.
Μὰ στὸν βασιλιὰ φαίνόταν σὰν νὰ-
κουγε τὴν καλύτερη μουσικίᾳ, τώρα
ποῦ ἐνοιώθε τὸν ἑαυτὸ του προφυ-
λαγμένον καὶ ζεστόν. Δὲν πήγαίνε
νὰ βουίξῃ ὁ ἀέρας ὅσο ἤθελε, νὰ
τραντάξῃ τὴν πόρτα καὶ νὰ τσακίξῃ
τὰ δέντρα! Δὲν πήγαίνε νὰ οὐρλιά-
ξῃ καὶ νὰ σφυρίξῃ. Τὸν μικρὸν βασι-
λιὰ δὲν ἐνοιαζέ καθόλου, ἀπεναντίας
τοῦ ἔκανε εὐχαρίστηση. Σφιγγόταν
κολλητὰ ἐπάνω στὸν ζεστὸ μικρὸν τοῦ
φίλου καὶ μὲ ἀπόλαυση βυθίστηκε σι-
γὰ-σιγὰ σ' ἓνα βαθὺ ξεκουραστικὸ

Ο ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ὁ κ. Ἐρρίκ, πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας, δίνει συνέντευξήν στὸν γυ-
μνασιόπαιδα Πέτρο Μπουρζὸν, δεκατριῶν μῆτρων χρόνων, διευθυντὴ τῆς ἐφη-
μερίδος «Ὁ Γερμανσιόπαις».

βπνο, γεμάτο γαλήνη και ήσυχία.

"Εξω μακριά ούρλιαζαν τα σκυλιά και άντηχοσαν τα παραπονετικά μουκανητά των γελαδιών..."

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

"Ο βασιλιάς από χωριάτοσπιτα "Όταν ο Έδουάρδος ζύπνησε το άλλο πρωί, είδε πώς ένα μεγάλο ξευπνο ποντίκι, μουσκεμένο από την βροχή, είχε συρθεί κοντά του..."

— Βλάκα! είπε το βασιλόπουλο. Γιατί είσαι τόσο φοβητσιάρης; Στην ίδια θέση βρισκόμαστε. Θα μούβγαινε σέ κακό αν κυνηγοόσα έναν πού ζητάει άσυλο, γιατί κι' εγώ άσυλο γυρεύω..."

Σηκώθηκε και βγήκε από το χωρισμα, όταν άκουσε απέξω παιδικές όμιλιες. "Η πόρτα του άχυρώνα, άνοιχτηκε και μέσα μπήκαν δυο κοριτσάκια..."

Η μιιά είπε: — Τι όμορφο πρόσωπο που έχει..."

— Και τί όρατα μαλλιά! είπε ή άλλη.

— Τά ρούχα του όμως είναι κουρελιασμένα.

— Και φαίνεται πεινασμένος.

Κουβεντιάζοντας πήγαιναν όλο και πιο κοντά του και τον λοξοκοίταζαν από το πλάι, σαν ναταν κανένα σπάνιο και παράξενο ζώο..."

σμένες σφιχτά από τα χέρια, σαν να γύρευαν προστασία ή μιιά από την άλλη, και με τα άθωα τους ματάκια τον κοίταζαν εξεταστικά επί πολλήν ώρα..."

— Ποιός είσαι; — Είμαι ό βασιλιάς, είπε απλά ό Έδουάρδος.

Τά κοριτσάκια τινάχτηκαν ξαφνιασμένα. "Εγούρλωσαν τα μάτια τους άκόμη περισσότερο από πριν, και τον κοίταζαν με άνοιχτό το στόμα επί μιού λεπτό της ώρας..."

— Ο βασιλιάς; Ποιός βασιλιάς; — Ο βασιλιάς της Άγγλιας.

Τά κοριτσάκια, κοιτάχτηκαν μεταξύ τους, ύστερα κοίταξαν τον Έδουάρδο, ύστερα πάλι κοιτάχτηκαν μ' ένα ύφος δλότελα αποθλκνωμένο..."

— Τάκουσε, Μαργαρώ; Λέει πώς είναι ό βασιλιάς. Νάναι αλήθεια αυτό το πράγμα;

— Δεν μπορεί παρά νάναι αλήθεια, Πρίσου. Τι νομίζεις ότι λέει ψέμματα; Γιατί βλέπεις, Πρίσου, αν δεν ήταν αληθινό, θα ήταν ψέμμα..."

"Ύστερα από τέτοια πειστικά επίχειρήματα δεν μπορούσε πια να υπάρξη άντιλογία. Μά όστόσο οι άμφιβολίες της Πρίσου δεν υποχωρούσαν..."

— Αν είσαι σί' αλήθεια ό βασιλιάς, τότε σε πιστεύουμε!

— Είμαι σί' αλήθεια ό βασιλιάς.

"Ετσι ξεκαθρίστηκε κι' αυτή ή άπορία. Κι' αφού εξακρίθωσαν την ταυτότητα του άπροόπτου μουσαφίρη τους, τά δυο κοριτσάκια άρχισαν να τον ρωτούν πώς βρέθηκε εκεί πέρα, γιατί ήταν ντυμένος με ρούχα τόσο άταιρίαστα..."

"Ο βασιλιάς ήταν εόχαριστημένος κι' έλεγε μέσα του:

— Άμα ξαναπάρω τον θρόνο μου θα φροντίσω για όλα τα παιδιά. Γιατί τά παιδιά τον καιρό της δυστυχίας μου μου έδειξαν συμπάθεια κι' έμπιστοσύνη..."

"Η μητέρα των κοριτσιών δέχτηκε την βασιλιά με μεγάλη καλοσύνη και συμπάθεια. "Ήταν χήρα και φτωχή, είχε περάσει πολλά βάσανα..."

— Απεναντίας μιλούσε μ' εύχαρίστηση και μ' εύκολία μεγάλη για πράγματα σχετικά με την Αύλη, και τά δάκρυα πλημμύρισαν πολλές φορές τά μάτια του..."

— Απεναντίας μιλούσε μ' εύχαρίστηση και μ' εύκολία μεγάλη για πράγματα σχετικά με την Αύλη, και τά δάκρυα πλημμύρισαν πολλές φορές τά μάτια του όταν έτυχε να άναφέρη τον «Μακαρίτη βασιλιά, τον πατέρα του»..."

— Απεναντίας μιλούσε μ' εύχαρίστηση και μ' εύκολία μεγάλη για πράγματα σχετικά με την Αύλη, και τά δάκρυα πλημμύρισαν πολλές φορές τά μάτια του..."

— Απεναντίας μιλούσε μ' εύχαρίστηση και μ' εύκολία μεγάλη για πράγματα σχετικά με την Αύλη, και τά δάκρυα πλημμύρισαν πολλές φορές τά μάτια του..."

— Απεναντίας μιλούσε μ' εύχαρίστηση και μ' εύκολία μεγάλη για πράγματα σχετικά με την Αύλη, και τά δάκρυα πλημμύρισαν πολλές φορές τά μάτια του..."

— Απεναντίας μιλούσε μ' εύχαρίστηση και μ' εύκολία μεγάλη για πράγματα σχετικά με την Αύλη, και τά δάκρυα πλημμύρισαν πολλές φορές τά μάτια του..."

— Απεναντίας μιλούσε μ' εύχαρίστηση και μ' εύκολία μεγάλη για πράγματα σχετικά με την Αύλη, και τά δάκρυα πλημμύρισαν πολλές φορές τά μάτια του..."

— Απεναντίας μιλούσε μ' εύχαρίστηση και μ' εύκολία μεγάλη για πράγματα σχετικά με την Αύλη, και τά δάκρυα πλημμύρισαν πολλές φορές τά μάτια του..."

— Απεναντίας μιλούσε μ' εύχαρίστηση και μ' εύκολία μεγάλη για πράγματα σχετικά με την Αύλη, και τά δάκρυα πλημμύρισαν πολλές φορές τά μάτια του..."

— Απεναντίας μιλούσε μ' εύχαρίστηση και μ' εύκολία μεγάλη για πράγματα σχετικά με την Αύλη, και τά δάκρυα πλημμύρισαν πολλές φορές τά μάτια του..."

— Απεναντίας μιλούσε μ' εύχαρίστηση και μ' εύκολία μεγάλη για πράγματα σχετικά με την Αύλη, και τά δάκρυα πλημμύρισαν πολλές φορές τά μάτια του..."

— Απεναντίας μιλούσε μ' εύχαρίστηση και μ' εύκολία μεγάλη για πράγματα σχετικά με την Αύλη, και τά δάκρυα πλημμύρισαν πολλές φορές τά μάτια του..."

— Απεναντίας μιλούσε μ' εύχαρίστηση και μ' εύκολία μεγάλη για πράγματα σχετικά με την Αύλη, και τά δάκρυα πλημμύρισαν πολλές φορές τά μάτια του..."

— Απεναντίας μιλούσε μ' εύχαρίστηση και μ' εύκολία μεγάλη για πράγματα σχετικά με την Αύλη, και τά δάκρυα πλημμύρισαν πολλές φορές τά μάτια του..."

— Απεναντίας μιλούσε μ' εύχαρίστηση και μ' εύκολία μεγάλη για πράγματα σχετικά με την Αύλη, και τά δάκρυα πλημμύρισαν πολλές φορές τά μάτια του..."

— Απεναντίας μιλούσε μ' εύχαρίστηση και μ' εύκολία μεγάλη για πράγματα σχετικά με την Αύλη, και τά δάκρυα πλημμύρισαν πολλές φορές τά μάτια του..."

— Απεναντίας μιλούσε μ' εύχαρίστηση και μ' εύκολία μεγάλη για πράγματα σχετικά με την Αύλη, και τά δάκρυα πλημμύρισαν πολλές φορές τά μάτια του..."

— Απεναντίας μιλούσε μ' εύχαρίστηση και μ' εύκολία μεγάλη για πράγματα σχετικά με την Αύλη, και τά δάκρυα πλημμύρισαν πολλές φορές τά μάτια του..."

— Απεναντίας μιλούσε μ' εύχαρίστηση και μ' εύκολία μεγάλη για πράγματα σχετικά με την Αύλη, και τά δάκρυα πλημμύρισαν πολλές φορές τά μάτια του..."

— Απεναντίας μιλούσε μ' εύχαρίστηση και μ' εύκολία μεγάλη για πράγματα σχετικά με την Αύλη, και τά δάκρυα πλημμύρισαν πολλές φορές τά μάτια του..."

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟ ΧΑΡΡΥ ΚΟΜΠΛΕΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΘ'

Και τώρα άφίνουμε την κυρία Φουντούκω να ταξιδεύη, κι' ερχόμαστε στον Άχαμνούλη.

Τόν θυμάστε βέβαια τον συμπαθητικό έλέφαντα του Θηριοτροφείου, που λίγνευε από την άτροφία και κόντευε να καταντήση τσιρος..."

"Αφού άποκαρέηθες τους συντρόφους του, πήρε ένα μεγάλο δρόμο που έβγαζε σ' ένα χωριό, και πήγαινε συλλογιζόμενος τί θακανε και πώς θα ζούσε τώρα που ήταν έλευθερος..."

Τόν ίδιο δρόμο άκολουθούσε κι' ένας φτωχός άνθρωπος, κακοντυμένος, που θάταν ζητιάνος. Είδε τον Άχαμνούλη και στην άρχή τον φοβήθηκε..."

Αμα όμως κατάλαβε πώς ήταν ήμερος και πώς δεν είχε σκοπό να του κάμη κακό, ξεθαορεύθηκε και περπατούσε κοντά του..."

"Όταν έφτασαν κοντά στο πρώτο σπίτι, ένας άγιος σκύλος πετάχτηκε από την πόρτα κι' άρχισε να γαυγίζει και να δαγκάνη το φτωχό ζητιάνο..."

νάχτησε πολύ με τη διαγωγή του κακού σκύλου. Τι του έκανε ό άνθρωπος;... Δέ χάνει καιρό, άρπάζει το σκύλο με την προβοσκίδα του..."

"Ο Άχαμνούλης όμως δεν έριχνε άρμετή την τιμωρία του σκύλου. Και γεμίζει εύθυς την προβοσκίδα του νερό από μιιά δεξαμενή που ήταν απέξω απ' το σπίτι..."

Τρέχουν στα ύδολιάσματα του σκύλου τάφεντικά του, κι' όταν βλέπουν τον έλέφαντα, βγάδουν τις φωνές κι' όπου φύγει φύγει..."

Είν' εόχαριστημένος, πρώτο γιατί γλύτωσε το φτωχό άνθρωπο από τά δόντια του κακού σκύλου, και δεύτερο γιατί διασκέδασε με το παιχνίδι..."

τες της δοκιμής την έκαναν ν' άπογοητευθή. Γιατί ήταν άρχισε να μιλή στο μικρό για σκοπόσπια και για ξεσκόνισμα..."

"Η γλώσσα της, που είχε μαλλιάσει από τά πολλά λόγια, μπόρεσε έπιτέλους ν' άναπαυθή για ένα διάστημα. Γιατί ό Έδουάρδος, έρεθισμένος από την πείνα κι' από την όρεκτική μωρωδιά..."

— Σίγουρα, σκέφθηκε, αυτός ήταν παραμάγειρος!

(Άκολουθετ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΠΡΟΒΑΤΙΝΑ ΚΑΙ Ο ΣΚΥΛΟΣ

"Η προβατίνα και ό σκύλος, πάντα φίλοι, διηγόνταν μιιά μέρα τά βάσανά τους..."

— Αχ! έλεγε ή προβατίνα, κλάμματα μούρχνονται σαν σκέπτομαι την κακή μας τύχη..."

— Αυτό είναι αλήθεια, λέει ό σκύλος, μά θεωρείς πού εύτυχισμένους τους αίτιους της δυστυχίας μας..."

(Μετάφραση) ΔΗΜ. ΚΟΚ

— Τι; είπε. Αυτός ο βλάκας έπιασε κι' έδωσε και τα όκτώ του κράν σ' ένα ζητιάνο. Στείλε μου τον άμέσως έδω!

Σε λίγο παρουσιάστηκε μπροστά του ο Άβδούλ Καρίμ κι' ο άφεντικός του είπε άγριμμένος:

— Φαίνεται, Άβδούλ Καρίμ, πώς θεωρείς τον έαυτό σου για κανένα πολύ σπουδαίο πρόσωπο. Έγώ σε δδους μου ζητούν έλεγμοσύνη δέν δίνω παρά πεντάρες και δεκάρες ή άφεντιά σου όμως τούς δίνει άσημένια κράν, και μάλιστα όχι ένα ή δυό

Την άλλη μέρα το πρωί ο άφεντικός φώναξε πάλι τον Άβδούλ Καρίμ, τον είπε βλάκα και άνόητο, και πρόσθεσε:

— Έχω, Άβδούλ, να σου δώσω να κάνης μια δουλίτσα που θα σε συνεφέρη στα λογικά σου. Πήγαινε στο χωράφι και σκάψε ώσπου να βρής νερό. Όσο πιο βαθιά σκάψης, τόσο το καλύτερο.

Ο άτυχός Άβδούλ Καρίμ πήρε την τσάπα του και το λαστάρι, πήγε στο χωράφι και βάλλθηκε να σκάβη. Έσκαβε, έσκαβε μέρες όλέ-

— Έχω από δώ! ούηλιασε ο έμπορος και τον πέταξε με τίς κλωτσιές. (Σελ. 350, στίχ. β')

κληρές, κάτω από το φλογερό ήλιο κι' ο ιδρώς έσταζε ποτάμι από το μέτωπό του. Επίτέλους μια μέρα, άφου έφθασε σε βάθος έννιά δέκα μέτρα ή αξίνα του χτύπησε επάνω σ' ένα σιδερένιο βάζο. Τό σήκωσε στο χέρι του κι' είδε ότι ήταν θαυμάσια σκαλισμένο και γεμάτο λευκά πετράδια που κάτω από το λαμπρό φώς του ήλιου λαμποκοπούσαν σαν αστέρια.

Ο Άβδούλ Καρίμ έβαλε ένα πετράδι στο στόμα του και δοκίμασε να το σκάση με τα δόντια του, μα εκείνο ήταν πολύ σκληρό.

— Ξέρω τί είναι, είπε από μέσα του χαμογελώντας. Ο άφεντικός μου έστειρε ρύζι, κι' εκείνο πέτωσε. Μπορεί να βρω κι' άλλα τέτοια. Να ίδοθμε!

Έσκαψε βαθύτερα και σε λίγο έβγαλε ένα βάζο ίδιο με το πρώτο αυτό όμως ήταν γεμάτο με πετράδια πολύχρωμα. Τότε θυμήθηκε πώς στο Μεζέντι είχε ιδεί στα έμπορικά κάτι τέτοιες παρόμοιες χάντρες που οι έμποροι τίς είχανε για πουλήμια. Κι' άποφάσισε σε πρώτη εδκαίρεια που θα πήγαινε στη χώρα, να πάρη μαζί του και τα πετράδια και να τά πουλήση. Ίσαμει τότε όμως θα τά έκρυβε και δε θα έλεγε τίποτε σε κανένα.

Η εδκαίρεια αυτή δέν άργησε να παρουσιασθή. Έξακολουθώντας ο Άβδούλ το σκάψιμό του, βρήκε έπι-

τέλους νερό, και τότε ο άφεντικός του του έδωσε μίας ήμέρας άδεια. Δίχως να χάση καιρό, ο Άβδούλ Καρίμ ξεκίνησε να πάη στο Μεζέντι.

Πήρε μαζί του τα βάζα, μα πριν να μπή μέσα στην πολιτεία το έχωσε στη ρίχα ένδς δέντρου, και έχοντας την τσέπη του γεμάτη με πολύχρωμα πετράδια, τράβήξε ίσια κατά το μαγαζί όπου είχε ιδεί να τά πουλούν. Ο έμπορος ήταν καθισμένος σταυροπόδι μπρός στην πόρτα και κάπνιζε το παργιλέ του.

— Αγοράζετε πετράδια σαν κι' αυτά έδώ; ρώτησε ο Άβδούλ Καρίμ δείχνοντας ένα πιατελάκι που ήταν γεμάτο πέτρες γαλάζιες και πράσινες και κόκκινες.

— Αγοράζω, είπε ο έμπορος. Έχεις κανένα να πουλήσης;

Και δε σηκώθηκε καθόλου από τη θέση του, γιατί ο Άβδούλ Καρίμ δέν φαινόταν σαν άνθρωπος που μπορούσε να χυ επάνω του κανένα πετράδι αξίας.

— Έχω ένα σωρό, άπακρίθηκε ώστόσο ο Άβδούλ Καρίμ. Οι τσέπες μου είναι γεμάτες.

Και με τα λόγια αυτά έβαλε το χέρι στην τσέπη του κι' έβγαλε μια χουφτιά πετράδια και τάδειξε στον έμπορο.

Έκεινος γούρλωσε τα μάτια του, άνοιξε το στόμα του και δέν μπόρεσε να βγάλη λέξη από τη σαστιμάρα του. Όταν επίτέλους βρήκε τη μυλιά του, παρακάλεσε τρέμοντας τον Άβδούλ να τον περιμένη μια στιγμή άφησε το μαγαζί του να το φυλάχ ο υπάλληλός του, κι' έφυγε τρέχοντας.

Σε λίγη ώρα γύρισε, αλλά δέν ήταν μοναχός του. Μαζί του έρχόταν κι' ο άρχιστυνόμος.

— Νάτος! έφώναξε ο έμπορος δείχνοντας τον Άβδούλ Καρίμ. Έγώ είμαι άθώος! Έχει τίς τσέπες του γεμάτες διαμάντια, σμαράγδια, ραφαίρια, μαργαριτάρια κι' άλλα πολύτιμα πετράδια, που αξίζουνε ένα δόλοκληρο βασίλειο. Δίχως άλλό βρήκε το θησαυρό του Κύρου, που τόσα χρόνια δέν έγνίριζε κανείς που ήτανε κρυμμένος.

Ο άστυνόμος έβαλε κι' έφαξαν τον Άβδούλ Καρίμ και βρήκαν επάνω του ένα πλήθος πολύτιμα πετράδια. Πρόσταξε λοιπόν και τον έρριξαν στη φυλακή κι' έστειλε κι' έπιασαν τη Ζεέμπα και τα παιδιά και τούς κουβάλησαν κι' αυτούς στην πολιτεία με συνοδεία από πεντακόσιους στρατιώτες.

Στο διάστημα που ο δυστυχισμένος ο Άβδούλ Καρίμ τραβούσε ελα αυτά τα βάζα, ο Σάχης της Περ-

σίας, που λεγότανε Άβδός, είδε τρείς νύχτες στη σειρά ένα παράξενο όνειρο. Του παρουσιάστηκε στον ύπνο του ο προφήτης Μωάμεθ και με τα μάτια καρφωμένα επάνω του:

— Άβδά, του είπε, προστατέψε και ποστήριξε το φίλο μου!

Την τρίτη νύχτα ο Σάχης πήρε θάρρος και ρώτησε τον Προφήτη:

— Και ποιάς είναι ο φίλος σου;

— Είναι, άπάντησε ο Μωάμεθ, ένας φτωχός χωριάτης, ο Άβδούλ Καρίμ, που πρόσφερε το πέμπτο της περιουσίας του στο τζαμί του Ίμάν, και τώρα, επειδή έτυχε να βρής το θησαυρό του Κύρου, τον έπιασαν και τον φέρνουνε δεμένον έδώ στην πρωτεύουσα για να του κόψουν το κεφάλι.

Τό άλλο πρωί ξεκίνησε άχάραγα ο Σάχης με τη συνοδεία του, για να πάη να προυπάντηση τον Άβδούλ. Δυό μέρες όδρόμο έκανε ώσπου να τον φθάση, και επίτέλους τον είδε να έρχεται. Μπροστά του πήγαιναν έκατό καθαλλάρδοι. Όστερα έρχόταν ο Άβδούλ Καρίμ επάνω σε μια γκαμήλα με δεμένα τα χέρια στην πλάτη του και τό κεφάλι σκυφτό.

Πίσω από την γκαμήλα έρχόταν πεζή, κλαίγοντας και μαιρολαγώντας ή Ζεέμπα και τα παιδιά. Και τελευταίοι άκολουθοσαν οι στρατιώτες που έκλειναν τη συνοδεία.

Ο Σάχης πρόσταξε κι' έβαλαν την γκαμήλα να γονατίση κάτω, κι' όστερα με τα ίδια του τα χέρια έβουσε τα σχοινιά του Άβδούλ Καρίμ.

Με τό πρόσωπο πλημμυρισμένο στα δάκρυα, ο άτυχός Άβδούλ έπεσε γονατιστός στα πόδια του Σάχη και τον παρακάλεσε:

— Αν θέλγς να με θανατώσης, τουλάχιστον σπλαχνίσου τη γυναίκα μου και τα φτωχά μου τα παιδιά που δέν έχουν κάνει τίποτε.

Ο Σάχης σήκωσε τον Άβδούλ Καρίμ και του είπε με συγκίνηση:

— Δέν ήρθα για να σε θανατώσω αλλά για να σε προστατεύσω. Κάθησε να ξεκουραστής λιγάκι και όστερα γύρισε πίσω στην πατρίδα σου, όχι πια σαν κατάδικος, αλλά με τιμή και με δόξες, για να χαρής τούς θησαυρούς που βρήκες.

Και πρόσθεσε χαμογελώντας: — Τό μεταξωτό φόρεμα είναι έτοιμο για την Ζεέμπα· τό άλογο και τό σπαθι περιμένουν τό Γιουσούφ σο για τό τσεμπέρι και για τα πασουμάκια της Φατιμέ, όυτε αυτά δέν τά ξεχάσαμε.

Ο βασιλιάς είχε διαβάσει την άναφορά του άστυνόμου και ήξερε έλες αυτές τίς λεπτομέρειες.

Κι' έτσι ή καλοσύνη του Άβδούλ

Καρίμ και τό θώρο που είχε κάνει στο τζαμί, ξεπληρώθηκαν όπως δέν τό είχε ιδεί όυτε στ' όνειρό του. Μα και πλούσιος ο Άβδούλ δέν

ξέχασε τούς φτωχούς και προστάτευε δλους τούς δυστυχισμένους, γιατί θυμόταν τα δσα είχε περάσει ο ίδιος. ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΑΗ

ΕΔΙΘ ΝΤΕ ΦΕΡΔΑΚ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ύπό MARGUERITE BOURGET

— Συνέχεια από τό προηγ. και τέλος—

Η Έδιθ σιωπάει. Φαίνεται συλλογισμένη βαθιά. Άξαφνα σηκώνει τό κεφάλι κι' άθγενικά, μ' ένα ένδιαφέρον που δέν είναι καθόλου προσποιημένο, ρωτά:

— Κι' ο Άμωρό; Δέν μου είπατε τίποτε για αυτόν... Τι κάνει;

Τά βλέμματα της λαίδης Σβεσενχάμ και της Διλίαν διασταυρώνονται. Κι' οι δυό, φαίνεται, έχουν την ίδια σκέψη:

Ο Άμωρό είχε ύπερασπισθεί ίποποτικά την Έδιθ. Η μικρή τον θυμόταν με συμπάθεια και μ' έγγνωμοσύνη. Γιατί τό μυθιστόρημά της, άργότερα, δέν θα τελείωνε σαν τά παραμύθια; Γιατί, όταν θα γινόταν είκοσι χρονών, ή ώραία βασιλοπούλα δέν θα παντρευόταν τον γενατό ίποποτή;

Άλλά όυτε ή μια όυτε ή άλλη δέν έμεινε στη σκέψη αυτή. Γιατί να συλλογίζονται τό μέλλον τη στιγμή που και τό παρόν ήταν τόσο εύτυχομένο; . Κι' ή ώρα περνά με διάφορες όμιλίες.

Επειτα οι φίλες της Έδιθ—άληθινές φίλες, γιατί την άγάπησαν πριν άκόμη αλλάξει ή τόχη της—έφυγαν· κι' ή μικρή έγχειρε τό κεφάλι της στα μαξιλάρια, με τά μάτια μισόκλειστα και με τό χέρι στο χέρι της μαμμιάς της.

— Τι χαρά! ψιθύρισε. Άδριο θα είμαι μ' δλους εκείνους που άγαπώ... μα όένα, με τό μπαμπά, με την Ίωσηφίνα, με τίς φίλες μου... Κι' όμως κάποιος θα λείπη!

— Ποιάς; ρώτησε έκπληκτη ή λαίδη.

— Η θείτσα που χάθηκε, είπε ή Έδιθ, ή Μαριάνζ... Πολλές φορές τη συλλογίσθηκα και την άγαπώ χωρίς να τη γνωρίζω.

Η λαίδη καταχάρθηκε με τό καινούργιο αυτό δείγμα της ψυχικής εδγένειας της κόρης της.

— Μα κι' έγώ την άγαπώ την καίμένη μου τη Μαριάνζ, είπε.

— Και δέν έμαθες τίποτα για αυτήν;

— Ποτέ... Η Μπέλλα μου είχε πει πώς ήταν μητέρα της, πώς είχε πεθάνει... Πόσο κακό μου έκανε όταν συλλογίζόμου· πώς ή φριχτή αυτή Μπέλλα ήταν κόρη της άγγελικής μου αδελφής!

Άλλά ήταν ψέμματα. Κι' άλλο τίποτα δέν έμαθα για τη Μαριάνζ. Σε λίγο ξαναμιλούσαν για την άδελφή Ίωσηφίνα.

— Τι καλή που είναι! είπε ή Έδιθ. Να σου την περιγράψω, μαμμά, για να ίδης από πριν πόσο θα εδχαριστήσης να τη γνωρίσης... Ψηλή, αδύνατη, με σταχτογάλαζα μάτια, εδγενικά, και με μια γλυκειά φωνή

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Τι να βλέπουν άραγε με τόση χαρά;

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 26ου Διαγωνισμού Λόγων. Αι λύσεις του φυλλαδίου τούτου είναι δευτείας μέχρι της 2 Σεπτεμβρίου.

423. Δεξιόγραφος
Στις προθέσεις, για το πρώτο,
Τις δυσάλλας να φάξης
Τάλλο μου κρατεί στο βάθος
'Ο,τι θέλεις να φυλάξης.
Τ' όλο μου γραφτό κλεισμένο
Και δεμένο μ' άν τ' όδους.
Σ' αυτό μέσα θά διαβάσης
'Ισως πάντα θαλήσεις.

424. Στοιχειόγραφος
Της Ελλάδος κάποια χώρα
Τάχικα της βγάξεις τώρα;
Μη φοβάς αυτό που έγινη,
Είναι, για τον κόσμο, αίσχονη!

425. Μεταγραμματισμός
'Από πουλί νυχτόβιο,
Τό Τά του άν κάνα Ρώ,
Θάχω θεόν Αιγύπτιο
Και βασιλιά λαμπρό.

426. Δέσμη
'Απέριμνος, τον πίθο μου,
Καθώς ό Διογένης,
Μαζί μου κουβαλώ.
Κι' αυτός μου λέγει να κάγεται.

427. Δοτή
'Οριζοντίως όροσει-
ρά καθέως μέγα μέ-
ρος της ύδρογειού
διαγωνίως κράτος εθ-
νοπαϊκόν και πόλις
έλληνική.

428. Έπιγραφή
ΠΑΤΠ
ΣΑΤΟ
ΑΗΡΟ
ΕΣ
ΑΚΥΕ

429. 'Αποστιχίς
Τάχικα των κάτωθι ζητούμενων λέ-
ξεων όποτελούν κράτος της 'Ασίας:
1. Ποταμός της 'Ελλάδος 2. Μούσα
3. Ποταμός της Γερμανίας 4. Αρχαία
ποιήτρια 5. Τιτάν 6. 'Αγία.

430. Φωνηεντόλιπον
431. Γότφος

432-435. Homonymes
1.—Ville de France
2.—Fleuve d'Italie
3.—Peut contenir de l'eau
4.—Recouvre tout le corps

Διά τους Γαλλομαθείς
432-435. Homonymes
1.—Ville de France
2.—Fleuve d'Italie
3.—Peut contenir de l'eau
4.—Recouvre tout le corps

Διά τους Γαλλομαθείς
432-435. Homonymes
1.—Ville de France
2.—Fleuve d'Italie
3.—Peut contenir de l'eau
4.—Recouvre tout le corps

των Πνευμ: 'Ασκήσεων του φύλλον 16
211. Σανθίσση (Σανθή, κτ.) — 212.
Ζυθος (ζή, θός.) — 213. 'Αλλαις-Πε-
λιαις-Πλειάς — 214. 'Η λέξις τρία, ή ό-
ποια έχει τέσσερα γράμματα, — 215.
ΩΚΕΑΝΟΣ 216. ΠΡΙΑΜΟΣ
ΚΕΑΤΟΝ (ροιά, 'Ιππίας, αι-
μα, Μαρσίμ, θρασις,
ΕΛΑΤΤΟΝ (σπόρος.) — 217-221.
ΑΤΑΤ ΔΙΑ ΤΟΥ ΤΕ: τέλος
ΝΑΤΑΛΙΑ Δεκενός, τώος, ζε-
Ο Ο Ι Γ ρος, τέλμα — 222.
ΣΥΝΤΑΓΗ ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ-ΠΑ-
ΤΡΟΚΛΟΣ (ΝαΠολέων, ΑνΑκράων,
ΡηΤίνη, ΚαΡβίνας, 'ΙοΟφράτης, Συ-
Κυών, Σέλας, 'ΟρΟφος, ΣηΣτός.) —
223. Φύσεως άποστήγια χαλεπόν. —
224. 'Η έξις κόρον 225. J A P O N
γεννά (η έξ, εις κο. A D E N
ρον, γ' έν α.) — 226. P E C
Tel père, tel fils. O N
N

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10. Το πολύ λέξις με άλλα στοι-
χεία όρ. 5, το ελάχιστον τμήμα: Πέραν των 10
λέξεων 50 λεπτά ή λέξις με παχέα δε στοιχεία
όρ. 1 και με κενά όρ. 1, 50. 'Ο χωριστός
στίχος όρ. 5. Οι μη συνδρομητα πληρώνουν τα
διπλά. 'Η προπληρωμή είναι άκαιραίτητη.

Αποτελέσματα Διαγωνισμού μας: Βρά-
βείους Φεγγαροχίτα, Γιάνκουμο,
'Αστροθαλασσίτη, Βασιλίσα του Αι-
θέρος, Φάνου, Πειρακίτη της Κρή-
της, «ΕΞΕΡΡΑΝΤΟ», Δοιπούς άδχαριστοβρε
θεράμ.
Πλάνο 'Ηλιοβασιλευμα,
Μπελίνα (Βάτραχοι)

Αλληλογραφία μόνο στην καινούργια
Δ/ση: Ζωζέττα Νικολήμου, Βασιλείως
'Ηρακλείου 10, 'Αθήνα, διά: Νόρα

Αφελής Παιδοβία, τετραδιάκι έστειλα
γιατί δεν άνταποδίδεις; Περιμένο.
Νυφοβία τ' Ουδανού

Διαπλασάπουλα-ες, όποσνηξεται το πα-
ρισιδιό της «ΚΑΡΟΥΚΕΝΗΣ ΣΥΓΓΡΟΦΙΑΣ».
'Αγγελούδι των 'Ονειρών, 'Ατθίς

Αλληλογραφία παντός είδους με μεγά-
λα διαπλασάπουλα-ες. Δ/σις: (ΑΒ'—
299).
Πουμένη Ψυχή

[ΑΒ'—317]
Προκηρόσω διαγωνισμό άγράφων ή
θεοπαίων συμμετοχή-διδραχμος, προ-
θεσμία ένος μηνός στείλατε (ΑΒ'—187).
Παρήγορ 'Αγγελά, σε έξρω περιμένω
όποσθήρηξή σου. 'Ονειροπλέχτρα

[ΑΒ'—318]
'ΕΣΠΕΡΑΝΤΟ
Παρατείνουμε (ΑΑ'—212) διαγωνισμό
μήνα, ελπίζοντας και σ' άλλες εύγε-
νικές ψυχές.
'Αδφ. Διαγωνισμών τελειώνει Α' σειρά
διαλέξεών ('Ομιλήται πρώτη: 'Ερνάνης,
'Ιππότης Ρόδων; 'Ερνέστος, Πειραχτήρι-
Κρήτης, Δοκέφαλος 'Αατός, Υβόννη, Κό-
κνος Εύτυχίας, Δοσπονίς Τραλαλά, Γιού-
λης 'Ανθης, 'Ερνάνης.)
Τό, 'Ιούλη άρχίζει δεύτερη σειρά. 'Αν-
τιπρόσωπος Λαρίσης: 'Γιούλης 'Ανθης

[ΑΒ'—319]
Σουλκοτοπούλα, για την γιορτή του ά-
δελφούλη, όλθέρμερς εύχούλας.
Λυγαριά

ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

'Ο Α' Διαγωνισμός ένεκα έλλίων άπαν-
τήσεων άκυροσται.
Β' ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
Προκηρόσωμε διαγωνισμών άγράφων:
καρτών 'Ηθοποιών. ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ: 10δρα-
χμος οι συμμετέχοντες θα λαμβάνουν
10δραχμον Λαχείων του Συλλόγου, ΠΡΟ-
ΘΕΣΜΙΑ: 'Ο Σύλλογος θα παύση τάς έρ-
γασίας του επί τρίμηνον δι' αυτό και ή
πρόθεσμία είναι βρηνος.
ΒΡΑΒΕΙΑ: Α' Βούλιαν Βέρν. Β' Διά-
πλασις.

ΒΡΑΒΕΙΑ ΛΑΧΕΙΟΥ
Α') ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ
Β') ΒΙΒΛΙΟΝ ΒΕΡΝ
Γ') ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΓΓΡΟΜΗ ΣΤΗ ΔΙΑΠΛΑΣΗ
'Ο δόδοον άλλα 7 Βράβια μικροτόρας
άξίας. Περιμένουμε από έλους-ες, ιδιαιτε-
ρώς από ΣΥΛΛΟΓΟΥΣ Δ/σις: Κον Κολια-
λέξην, Πουκαλίον 5, 'Αθήνα.
'Ο 'Ηρόδοτος: ΚΟΧΗΣ ΓΥΙΚΗΣ

[ΑΒ'—321]
'Αόδο Βόρανα, γιατί δεν άνταποδίδεις
τετραδιάκια μας; Περιμένουμε.
Φάνου, 'Αγούλα

[ΑΒ'—322]
'Εξέδθη το 2ον φύλλον του περιοδικού
της «Χαρομένης Συναρροφίας» «ΜΑ-
ΚΕΛΟΠΟΡΟΙΔΟ». Συνδρομή ετησία 30, ετήμη-
νη 15. τό φύλλον 2,50. Δ/σις: Νίκον Γεωρ-
γίτσαν, Μητροπόλεως 73, Θεσσαλονίκη.

Πώς θα περάσετε πιο εύχάριστα το καλοκαίρι σας;
Είναι απλούστατο: Θα προμηθευθήτε όσους περισσότερους μαρσιτε
"ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"
και θα τους πάρετε μαζί σας στο ταξίδι, στην έξοχή, όπου-θά πάτε,
—άλλά κι' όπου θα μείνετε,—για να περάσετε τις Διακοπές.
Κε' ένας μόνος Τόμος της Β' Περιόδου, άρκει με τις
400 του σελίδες, με τα τρία ή τέσσερα μυθιστορημάτά του και με
τά τόσα άλλα που περιέχει. 'Αν πάρετε μάλιστα τον Τόμο του
1929 ή του 1930 ή του 1931, που έχει 600 σελί-
δες ό καθένας και 20 μυθιστορημάτα οι τρεις μαζί, τί άλλο θέλετε;
Τιμοκατάλογος δημοσιεύεται στα φυλλάδια συχνά. Συμβου-
λευθήτε τον και κάμειτε εύκαιρος την προμήθειά σας, άν θέλετε να
περάσετε. ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ